

во зрънце, че да го дамъ на една отъ своитѣ любимки?“ Ако този пѣтелъ имаше разбирането и разумността на човѣка, той би продалъ този камъкъ и би купилъ съ паритѣ храна за хиляди кокошки и пѣтли като него. Съ тази храна тѣ биха прѣкарвали много честити и спокойни дни, безъ да мислятъ, какъ да се прѣхранятъ, безъ да се мжчатъ да ровятъ земята.

Казвамъ: когато искаме нѣщо, най-първо трѣбва да се научимъ да служимъ на Истината. Съврѣменнитѣ хора казватъ: „Трѣбва да се живѣе! За да живѣемъ пъкъ, трѣбва да се хранимъ; зрънца сж нужни за живота! Тия зрънца струватъ повече отъ скжпоцѣннитѣ камъни“. За извѣстни случаи е така, но въ дадения случай скжпоцѣнниятъ камъкъ струва повече, отколкото зрънцата на кокошкитѣ. Тия зрънца прѣдставляватъ старитѣ идеи на човѣчеството, които не могатъ да го спасятъ. Всѣки скжпоцѣненъ камъкъ е една нова идея, която може да спаси човѣка. Такива сж идеитѣ, които включва въ себе си великата Истина на живота.

Всѣки човѣкъ трѣбва да има поне една основна идея въ себе си, която да му служи като огледало на живота, да прѣдставлява великата Истина, въ която да се отразява небето. Безъ такава идея човѣкъ не може да разбере свѣта. Тази идея трѣбва да бжде като нашитѣ очи. Нека гледаме прѣзъ нея, макаръ и да не разбираме всичко. По-добрѣ е да гледашъ, макаръ и да не разбирашъ всичко, отколкото да не гледашъ. Отъ гледането, отъ виждането идатъ знанията. Докато имаме сърце, ние чувствуваме. Не считайте, че съ сърцето си ще можете да разберете всичко. Достатъчно е, че чувствувате. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да прѣживѣя нѣщата.“ — Това е лъжлива философия. Не прѣживѣвайте нѣщата, но ги живѣйте! Когато нѣкой каже, че епрѣживѣлъ много нѣща ние казваме: този човѣкъ е прѣживѣлъ изгарянето на жжщата си, умираването на баща си, на майка си, на